

Музикантът случайно го обърналъ къмъ очитѣ си и той така силно блѣсналъ, че музиканта за мигъ прогледналъ и пакъ ослѣпѣлъ. Но това, което видѣлъ наоколо било толкова хубаво, че той заплакалъ отъ мъка, задето не може постоянно да вижда.

Тръгналъ той съ скъпоценната гривна, на която блещѣлъ чудниятъ елмазъ.

А въ това време въ цѣлата столица се говорело, че царската дъщеря си е изгубила златната гривна. Царьтъ билъ обещалъ, че който намѣри гривната, ще се ожени за за дъщеря му.

Тази гривна била подарѣкъ отъ една вълшебница. Тя казала, че докато гривната е на ръката на царската дъщеря, цѣлото царство ще бѣде щастливо, а и царската дъщеря ще бѣде вечно здрава, млада и хубава. Изгуби ли се гривната — вълшебницата била предсказала, че ще пропадне царството и царската дъщеря ще погрознѣе, ще се разболѣе и ще умре.

Царьтъ си спомнилъ за предсказанието, изплашилъ се и веднага обявилъ, че ще ожени дъщеря си за този, който намѣри гривната.

Явилъ се слѣпиятъ музикантъ предъ палата и поискалъ да го заведатъ при царя. Пазачитѣ не искали да го пуснатъ вътре:

— Та ти ли знаешъ, кѣде е гривната, когато си слѣпъ и не виждашъ кѣде ходишъ, надсмѣли му се тѣ.

Два дена чакалъ той предъ палата да го пуснатъ.

На третия день се разнесло слухъ изъ града, че царската дъщеря е тежко болна и скоро ще умре. Придворниятъ лѣкарь забранилъ да се влиза въ стаята ѝ.

Умръзнало на слѣпиятъ музикантъ да чака и засвирилъ предъ палата.

Като чула свирката отъ стаята си, царската дъщеря се оживила, станала весела и поискала да стане. Поискала да види този, който така хубаво свири. Царьтъ заповедалъ да доведатъ музиканта.

— Ти ли свирѣше отвѣнъ? попиталъ го царя.

— Азъ, царю честити.

— А кой те е научилъ да свиришъ така хубаво?

— Азъ самъ съмъ се училъ, царю честити,

Доктора забелѣзалъ, че музиканта е слѣпъ. Горкото момче, помислилъ си той, колко е хубаво, но слѣпо.

— Царю честити, заговорилъ музиканта, въ цѣлия градъ се говори за изгубената гривна, да не е тая?

И той извадилъ изъ торбичката си гривната и цѣлиятъ палатъ свѣтналъ.

Зарадвалъ се царя, зарадвала се и царската дъщеря като видѣла гривната, и веднага, като по чудо, съвсемъ оздравѣла.

Но тукъ се загрижилъ царьтъ; какъ ще ожени дъщеря си за единъ беденъ музикантъ и при това слѣпъ?

— Каква награда искашъ за това, че си намѣрилъ гривната? попиталъ царя. Каквото поискашъ, всичко мога да ти дамъ.

— Не можешъ да ми дадешъ това, което ще поискамъ, царю честити.

— Какъ, азъ ли не мога, азъ който имамъ толкова нѣща въ царството си?

— Никой не може да ми даде това, което нѣмамъ, искамъ очитѣ си, царю честити. Ако може да ми